

[Sønderup.]

sagde, at det var så lille en brøkdæl, det drejer sig om. Jeg synes ikke, at det er det kriterium, man skal anvende ved bedømmelsen. Det fundamentale må være et rent rets-synspunkt; det må være spørgsmålet om ret eller uret, der er det afgørende, og ikke et større eller mindre tal. I alt fald håber jeg ikke, at det sidste skal blive afgørende her. Der er jo andre områder, hvor en sådan udvikling er mere fremtrædende. Jeg kan ikke se, at der er noget som helst urimeligt i, at man skaber mulighed for oprettelse af de såkaldte blandede landskasser. Det er nærliggende at drage en parallel mellem dette forhold og de vanskeligheder, som det ærede medlem fra socialistisk side så stærkt fremhævede der var i visse kasser. Kunne det ærede medlem ikke tænke sig den mulighed, at såfremt vi ikke havde haft en decideret faglig opdeling, havde de pågældende kasser ikke været så vanskeligt stillede, som tilfældet er. Det kan derfor meget vel være, at hele den udvikling, som blev nævnt før, er splittet gal. Der er meget, der tyder på, at såfremt vi ikke havde haft en faglig opdeling, men måske en mere landsdelsmæssig opdeling, havde de faglige afvigelser, som vitterlig giver sig udslag, ikke været så fremtrædende eller rummet den fare, som man fra visse sider konstaterer er tilstede.

Jeg skal ikke genopfriske hele den debat, vi førte om lovforslaget i fjor; jeg skal blot henvise til, at da vi endelig fik lovforslaget i udvalg, var der ikke megen fart i forhandlingerne, lovforslaget blev nærmest syltet, og til trods for at det var blevet fremsat i meget god tid, skete der praktisk talt ingenting. Det håb, man da kan have grund til at nære i år, er, at nogle af de oplysninger, som blev indhentet sidste gang, vi beskæftigede os med lovforslaget, i dag kan danne grundlag for en hurtigere og mere effektiv behandling end den, lovforslaget var genstand for i fjor.

Jeg vil så vende mig til det andet lovforslag, som vi her beskæftiger os med, og som regeringen har fremsat for at få gennemført forskellige ændringer i arbejdsløshedsloven, det samme lovforslag, som vi beskæftigede os med i fjor. Det tør vel nok antydes, at den omtale, lovforslaget var genstand for i fjor, når man lige bortser fra regeringens egne tilhængere og ligesindede, med et mildt udtryk var noget kølig. Ganske vist var det ærede medlem hr. Boeck-Hansens, det ærede medlem hr. Aage Foghs og min stemmeføring noget afvigende, men vor vurdering af lovforslagets indhold, set i forhold til den fore-

liggende situation som helhed, var stort set samfaldende, og det er min bestemte overbevisning, at de synspunkter og den omfattende begrundelse, som jeg for mit vedkommende gav sidste gang, var både sagligt og også i enhver anden henseende forsvarlig. Den vurdering, man anlagde af forholdene på det pågældende tidspunkt, er den samme, som man må anlægge i dag; der er i den mellemliggende tid stort set ikke sket noget, som kan give anledning til, at man skulle ændre standpunkt. Man kunne forsåvidt med god grund holde den samme tale som sidste gang, men da jeg er en decideret modstander af gentagelser og af at spille det høje tings tid, skal jeg afstå derfra og nøjes med en henvisning.

Jeg forstod egentlig på den højtærede minister forleden dag, at han havde læst min tale, men den synes åbenbart ikke at have øvet nogen særlig indflydelse på ham — således kan livet være så fuldt af skuffelser, højtærede minister. Men det, som jeg i dag er vældig spændt på, er at erfare, om ministeren er lige så uimodtagelig for de synspunkter, som hans chef, statsministeren, nu og da gør gældende. Den højtærede statsminister har jo i en tale i søndags givet udtryk for forskellige synspunkter. Af talen fremgik bl. a., at statsministeren var klar over, at det trak op til kuling, og at han var på det rene med, som han så udmærket udtrykte det, at det blæste om hjørnet. Med andre ord, statsministeren var fuldkommen klar over, at vor økonomiske situation i sin helhed er truet. Ja, det er jo ikke for tidligt, at det også går op for statsministeren — vi har længe været klar over det —, og selvom det skal indrømmes, at sent er bedre end aldrig, er det afgørende i denne forbindelse, i hvor stor udstrækning man handler efter den bedre erkendelse, man øjensynlig er kommet til. Her er det jeg synes, at det ikke går altfor strålende; der går ikke en uge til ende, uden at man kommer med mere eller mindre nødvendige udgiftslove. De sociale udgifter har nu på et beskæftigelsesmæssigt gunstigt tidspunkt rundt regnet passeret de halvanden milliard.

Det blæser om hjørnet, siger statsministeren, og dog sejler man videre, som om intet er hændt. Det lader altså til, at den højtærede socialminister i og for sig ikke lytter mere efter de taler, som hans chef holder, end efter de tanker, jeg nu og da giver udtryk for, for hvis det havde været tilfældet, havde han temmelig sikkert ikke fremsat det lovforslag, vi beskæftiger os med i dag. På et tidspunkt, da vor konkurrenceevne er gået tabt, kommer man med et lovforslag